

23 травня – День героїв України

Щороку **23 травня** українці відзначають **День героїв України**. Поки що це неофіційне свято, проте значуще й в умовах війни набуло особливого сенсу. У цю дату ми вшановуємо пам'ять всіх героїв, які боролися за суверенітет і незалежність нашої держави, а також вітаємо захисників та захисниць, які продовжують виборювати нашу свободу та незалежність.

Сьогодні, **23 травня 2024 року**, на занятті української літератури студенти групи ЛС 7-22 презентували свої поетичні та прозові твори, метою яких було на прикладі героїв написаних творів розповісти про подвиги українців, чий життєвий шлях став прикладом патріотизму, самовідданості та любові до Батьківщині; поділитися своїми почуттями і переживаннями щодо війни; вшанувати пам'ять загиблих та висловити вдячність тим, хто захищає нашу неньку-Україну.

Так, наприклад, в оповіданні **Чібісової Дар'ї** «Ті, що мають крила» подано зворушливу історію пілота Циклона, який загинув під час виконання бойового завдання зі словами: «Народе, будемо жити!»

Чібісова Дар'я Андріївна

ТІ, ЩО МАЮТЬ КРИЛА

Цей твір присвячується нашим яструбам українським пілотам, які щодня боронять чисте небо рідної України. Тим, хто не повернувся з повітряного бою. Тим, хто ціною власного життя нищить ворога, який цілеспрямовано вбиває людей, руйнує будинки, паплюжить культуру та історію, сягає на суверенітет і територіальну цілісність нашої Батьківщини. 2014 року розпочалася російська збройна агресія проти України. Завдяки нашим воїнам, майже 9 років наш багатомільйонний народ залишається нескореним і незламаним. Доземний їм уклінні і пошана!

В автобіографічному «Оповіданні про маму» **Ситник Єгор** розповів про свою матір – Ситник Ольгу Леонідівну, яка, обравши професію медичного працівника, «майже щодня бачить не лише хворих, а й пораних та скалічених війною людей, майже щодня зіткається зі стражданнями та смертю».

Ситник Єгор Романович

Оповідання про маму

Нещодавно в Інтернеті я прочитав вірш про наше сьогодення, пов'язане з повномасштабним вторгненням російських військ на територію України, який змусив мене замислитись над долею моєї держави і мого народу. А рядки, які взято за епіграф, мене дуже розчулили...

У своєму творі хочу розповісти про свою маму, Ситник Ольгу Леонідівну, яка багато років працює в медицині.

А у циклі віршів про війну **Кочергін Ігор** передав свої почуття та переживання через війну, а також висловив свою віру в перемогу і ЗСУ.

Студентка **Ксенія Рибка** зазначила: «Була приємно вражена літературним талантом своїх одногрупників. На мою думку, приклади таких творів виховують почуття патріотизму і надихають нас, майбутніх медиків, зробити все можливе, щоб стати героями для своєї вишневої, незламної, непереможної і могутньої України».

Також студенти коледжу створили відеоролик на слова викладача української мови та літератури **Титаренко Є.І.**, в якому висловлено думки про незламність, силу і міць українського народу.

